

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karolien Bulkman, die loco advocaat Els Empereur verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat John Toury, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Tom Loose, bestuurssecretaris, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van eerste en tweede verweerders tot vernietiging van het besluit van 23 augustus 2012 van derde verweerster gegrond, vernietigt dat laatste besluit en beveelt derde verweerster een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van vijf maanden.

4. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 23 augustus 2012 weigert derde verweerster aan eerste en tweede verweerders een stedenbouwkundige vergunning “voor het verbouwen van een bestaande woning”.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

5. Het cassatieberoep wordt “[v]oor zover als nodig” ook ingesteld door het agentschap Wegen en Verkeer en door het Vlaamse Gewest.

6. Het arrest willigt het verzoek tot tussenkomst van de eerste verzoekende partij in als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.11, § 1, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (hierna: VCRO), meer bepaald als leidend ambtenaar van een bij het dossier betrokken adviserende instantie.

7. Het cassatieberoep ingesteld door het agentschap Wegen en Verkeer en door het Vlaamse Gewest, die geen partij waren voor de RvVb, is onontvankelijk. Met “de verzoekende partij” wordt hierna dan ook enkel de eerste verzoekende partij bedoeld.

IV. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

8. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4.3.1, § 2, 2°, en 7.5.9 VCRO, “de algemene rechtsbeginselen, waaronder het motiveringsbeginsel en de scheiding der machten, art. 4.8.3, § 2 VCRO, onbevoegdheid en gebrek aan rechtsmacht”.

De verzoekende partij argumenteert dat zij “met behulp van” de ministeriële omzendbrief BRA 621 381 van 2 maart 1965 en de omzendbrieven BRA 16/7 nr. 316.800 van 15 december 1959 en nr. 316.800*bis* van 22 januari 1960 “beleidslijnen [heeft] gecreëerd voor straten waar nog geen rooilijn werd vastgelegd”, dat voor de toepassing van artikel 4.3.1 § 2, 2° VCRO niet is vereist “dat een beleidsmatig gewenste ontwikkeling reeds in een verordenend

rooilijnplan zou moeten opgenomen zijn opdat hiermee rekening zou kunnen gehouden worden bij de vergunningverlening”, dat de RvVb door dit te vereisen “lijnrecht [is] ingegaan tegen” deze decretale bepaling en “hierdoor een bijkomende voorwaarde toe[voegt] die geen enkele rechtsgrond heeft” en dat de RvVb “zich als feitenrechter [heeft] gedragen, wat niet zijn bevoegdheid is” door “zelf een feitelijke beoordeling [te hebben] gemaakt van de bestaande ruimtelijke ordening en de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen”.

Beoordeling

9. In zoverre de schending van het tot 1 september 2012 geldend artikel 4.8.3, § 2, VCRO en van artikel 7.5.9 VCRO wordt aangevoerd, zet de verzoekende partij niet uiteen hoe deze bepalingen worden geschonden door het bestreden arrest en is het middel bijgevolg onontvankelijk.

10. Artikel 4.3.8, § 1, VCRO bepaalt wat volgt:

“Een stedenbouwkundige vergunning kan niet worden verleend [...] voor verbouwings[...]werken, andere dan stabiliteitswerken, aan een door een rooilijn [...] getroffen constructie, behoudens onder de voorwaarden die worden bepaald bij of krachtens het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen.”

11. Het enig middel van de verzoekende partij gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het eerste middel van eerste en tweede verweerders waarin zij de schending aanvoeren van artikel 4.3.8, § 1, VCRO gelezen in samenhang met artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009 ‘houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen’ (hierna: rooilijnendecreet), “de materiële motiveringsplicht, het gebrek aan rechtens vereiste feitelijke en juridisch geldige grondslag en [...] het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel” en van, naast het verweer van derde verweerder, het verweer van de verzoekende partij dat “er nog geen definitief vastgesteld rooilijnplan voorligt” maar wel een “ontworpen rooilijn van 11 meter (22 meter tussen de rooilijnen) [...] te beschouwen [...] als een ‘nog niet gerealiseerde’ rooilijn [...] zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 16 van het

Rooilijnendecreet en een bouwverbod kan worden opgelegd” en “dat ondanks het feit dat de omzendbrief van 2 maart 1965 niet kan worden gekwalificeerd als echte rechtsregels” zij “niet zonder enige motivering een beslissing kan nemen die indruist tegen de beleidsprincipes van de omzendbrief”.

12. De RvVb stelt in de randnrs. 2 en 3 van zijn arrest vast dat in de adviezen van het agentschap Wegen en Verkeer van 22 maart 2012 en 30 juli 2012 gesteld wordt “dat de woning getroffen is door een (ontworpen) rooilijn” die “voor[t]komt ‘uit de ministeriële omzendbrief BRA621 381 219 van 2 maart 1965’” en “dat er voor de Russeltstraat geen rooilijnplan bestaat”. De RvVb overweegt verder dat “de motivering in de adviezen” van de verzoekende partij “onduidelijk te noemen [is], omdat er wordt gesuggereerd dat er wel degelijk, weze het een ‘feitelijke’, rooilijn bestaat”. De RvVb verwerpt vervolgens het verweer van de verzoekende partij “dat het bouwverbod uit artikel 16 van het Rooilijnendecreet van toepassing is omdat het in casu zou gaan om een ‘niet gerealiseerde rooilijn’ in de zin van dit artikel 16”. Volgens de RvVb wordt “met ‘niet gerealiseerde rooilijn’” in artikel 16 van het rooilijnendecreet “niet de rooilijnen [...] bedoeld die niet aangeduid zijn op een plan” vermits uit artikel 2 van het rooilijnendecreet volgt dat “[b]ij ontstentenis van een rooilijnplan, vastgesteld volgens dit decreet [...] de rooilijn de huidige grens [is] tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen”. De RvVb overweegt vervolgens in randnr. 3 van zijn arrest dat de verzoekende partij zich in zijn adviezen “ten onrechte blijft baseren op zogenaamde wegennormen die geen bindend karakter hebben en die, sinds de inwerkingtreding van het rooilijnendecreet, geen enkele houvast meer bieden voor de vaststelling van de rooilijn voor die gevallen waar er geen rooilijnplan bestaat” en besluit dat het advies van het agentschap Wegen en Verkeer “kennelijk onredelijk en onbehoorlijk gemotiveerd” is.

13. De gegrondheid van het onderzochte eerste middel van eerste en tweede verweerders wordt in het bestreden arrest vooreerst verantwoord door de vaststelling dat aan de adviezen van het agentschap Wegen en Verkeer een motiveringsgebrek kleeft doordat daarin wordt aangenomen dat er een nog niet

gerealiseerde rooilijn als bedoeld in artikel 16 van het rooilijnendecreet bestaat. In haar enig cassatiemiddel bekritiseert de verzoekende partij dit oordeel niet.

14. Het enig cassatiemiddel heeft betrekking op een bijkomende reden op grond waarvan de RvVb het eerste middel, in randnr. 4 van zijn arrest, gegrond heeft bevonden.

15. Het middel dat, al was het gegrond, niet tot cassatie kan leiden, heeft geen belang en is derhalve niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust